

DAN BROWN

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ BESTSELLERS ΜΕ 200.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ 56 ΧΩΡΕΣ

ORIGIN

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ORIGIN
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Νέα Υόρκη 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Origin**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dan Brown
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Michael Windsor
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Dan Brown, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: rosmi duaso/Alamy,
Birute Vijeikiene/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2326-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2327-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

DAN BROWN

RIGIN

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

**ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

Inferno, 2013, μτφρ. Χρήστος Καψάλης
Το χαμένο σύμβολο, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Κώδικας Da Vinci, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Άγγελοι και δαίμονες, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Αρκτική παγίδα, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Κώδικας Da Vinci (για νέους), 2016, μτφρ. Χρήστος Καψάλης
Ψηφιακό οχυρό, 2017, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής

Στη μνήμη της μητέρας μου

Οφείλουμε να είμαστε πρόθυμοι να απαρνηθούμε
τη ζωή που έχουμε σχεδιάσει,
ούτως ώστε να ζήσουμε τη ζωή που μας περιμένει.

ΤΖΟΖΕΦ ΚΑΜΠΕΛ

ΓΕΓΟΝΟΣ:

Όλα τα έργα τέχνης, τα αρχιτεκτονικά στοιχεία, οι τοποθεσίες, οι επιστημονικές αναφορές και οι θρησκευτικοί οργανισμοί σε αυτό το μυθιστόρημα είναι πραγματικοί.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Καθώς ο παμπάλαιος οδοντωτός σιδηρόδρομος ανηφόριζε βασιανιστικά αργά την ιλιγγιώδη πλαγιά, ο Έντμοντ Κιρς παρατηρούσε την ακανόνιστη βουνοκορφή που υψωνόταν από πάνω του. Στο βάθος, πάνω στα απόκρημνα βράχια, το θεόρατο πέτρινο μοναστήρι έμοιαζε να κρέμεται στο κενό, λες και κάποια μαγική δύναμη το συγκρατούσε πάνω στο βάραθρο.

Το συγκεκριμένο διαχρονικό ιερό στην Καταλονία μετρούσε περισσότερους από τέσσερις αιώνες αντίστασης στην ατέρμωνα έλξη της βαρύτητας, χωρίς να ξεφεύγει στιγμή από τον αρχικό σκοπό του: την απομόνωση των ενοίκων του από τον σύγχρονο κόσμο.

Η ειρωνεία είναι πως αυτοί θα μάθουν τελικά πρώτοι την αλήθεια, αναλογίστηκε ο Κιρς, επιχειρώντας στη συνέχεια να φανταστεί την αντίδρασή τους. Ιστορικά, οι πλέον επικίνδυνοι άνθρωποι σε αυτό τον πλανήτη ήταν άνθρωποι του Θεού... ιδίως στις περιπτώσεις που οι θεοί τους απειλούνταν. *Κι εγώ ετοιμάζομαι να μπουμπουνίσω μια σφηκοφωλιά.*

Μόλις το τρένο έφτασε στη βουνοκορφή, ο Κιρς εντόπισε μια μοναχική φιγούρα που τον περίμενε στην αποβάθρα. Εκείνος ο σκεβρωμένος σκελετός ήταν ντυμένος με το παραδοσιακό πορφυρό ράσο και το λευκό ημισιχάριο των Καθολικών, ενώ στο κεφάλι του έστεκε ένα zucchetto. Ο Κιρς αναγνώριζε τα κάτισχνα χαρακτηριστικά του οικοδεσπότη του από φωτογραφίες και αισθάνθηκε ένα απρόσμενο κύμα αδρεναλίνης να τον πλημμυρίζει.

Ο Βαλδεσπίνο με υποδέχεται προσωπικά.

Ο επίσκοπος Αντόνιο Βαλδεσπίνο ήταν πανίσχυρος παρά-

γοντας στην Ισπανία, καθώς δεν ήταν μόνο έμπιστος φίλος και σύμβουλος του ίδιου του Βασιλιά, αλλά και ένας από τους πλέον δυναμικούς και δραστήριους θιασώτες της διαφύλαξης των συντηρητικών καθολικών αξιών και του παραδοσιακού πολιτικού πλαισίου.

«Να υποθέσω πως είστε ο Έντμοντ Κιρς;» διερωτήθηκε ο Επίσκοπος, καθώς ο Κιρς αποβιβαζόταν από το τρένο.

«Ένοχος κατά το κατηγορητήριο», αποκρίθηκε ο Κιρς χαμογελώντας, καθώς άπλωνε το χέρι προς την αποστεωμένη παλάμη του οικοδεσπότη του. «Επίσκοπε Βαλδεσπίνο, θα ήθελα να σας ευχαριστήσω που κανονίσατε αυτή τη συνάντηση».

«Εκτίμησα το αίτημά σας». Η φωνή του Επισκόπου ακουγόταν πιο παράξενη από ό,τι θα περίμενε ο Κιρς, καθάρια και διαπεραστική, σαν καμπάνα. «Σπανίζουν οι ευκαιρίες κατά τις οποίες οι άνθρωποι της επιστήμης ζητούν την άποψή μας, πόσο μάλλον ένας τόσο διακεκριμένος επιστήμονας όπως εσείς. Ακολουθήστε με, παρακαλώ».

Καθώς ο Βαλδεσπίνο προπορευόταν του Κιρς στην αποβάθρα, ο κρύος αέρας του βουνού έκανε τα άμφια του Επισκόπου να πλαταγίζουν.

«Οφείλω να ομολογήσω», είπε ο Βαλδεσπίνο, «πως δείχνετε διαφορετικός από ό,τι είχα φανταστεί. Περίμενα να αντικρίσω έναν επιστήμονα, όμως βλέπω πως είστε πολύ...» Μια υποψία περιφρόνησης χρωμάτιζε το βλέμμα του, καθώς παρατηρούσε το κομψό, επώνυμο κοστούμι του καλεσμένου του και τα χειροποίητα παπούτσια από δέρμα στρουθοκαμήλου. «“Φίνος”, είναι η λέξη που χρησιμοποιεί ο κόσμος, αν δεν απατώμαι;»

Ο Κιρς χαμογέλασε ευγενικά. *Ο κόσμος είχε πάψει να χρησιμοποιεί τη λέξη «φίνος» εδώ και δεκαετίες.*

«Μελέτησα τον κατάλογο των επιτευγμάτων σας», σχολίασε ο Επίσκοπος, «και εξακολούθω να μην είμαι απολύτως σίγουρος με τι ασχολείστε».

«Ειδικεύομαι στη θεωρία των παιγνίων και στις προσομοιώσεις μέσω υπολογιστών».

«Θέλετε να πείτε πως φτιάχνετε αυτά τα παιχνίδια για τα κομπιούτερ που παίζουν τα παιδιά;»

Ο Κιρς διαισθάνθηκε πως ο Επίσκοπος καμωνόταν τον αδαή σε μια προσπάθεια να φανεί γραφικός. Στην πραγματικότητα, όπως γνώριζε ο Κιρς, ο Βαλδεσπίνο ήταν φοβερά ενημερωμένος σε θέματα τεχνολογίας και συχνά απηύθυνε προειδοποιήσεις σχετικά με τους κινδύνους της. «Όχι, Πανιερότατε, στην πραγματικότητα η θεωρία των παιγνίων είναι ένα πεδίο των μαθηματικών το οποίο μελετά τα μοτίβα προκειμένου να καταλήξει σε προβλέψεις για το μέλλον».

«Α, μάλιστα. Αν δεν απατώμαι, κάπου διάβασα ότι είχατε προβλέψει το ξέσπασμα μιας νομισματικής κρίσης στην Ευρώπη πριν από μερικά χρόνια, σωστά; Κι ενώ κανείς δε σας απέδωσε σημασία, εσείς αποτρέψατε τα χειρότερα ετοιμάζοντας ένα πρόγραμμα για υπολογιστές, το οποίο γλίτωσε την Ευρωπαϊκή Ένωση από τα χειρότερα. Αλήθεια, πώς το είχατε πει τότε; “Στα τριάντα τρία μου, είμαι συνομήλικος με τον Χριστό όταν κι Αυτός πραγματοποίησε την ανάστασή Του”».

Ο Κιρς μόρφασε. «Ήταν μια ατυχής διατύπωση, Πανιερότατε. Ήμουν νέος».

«Νέος;» Ο Επίσκοπος γέλασε πνιχτά. «Και πόσων ετών είστε τώρα... να έχετε πατήσει τα σαράντα;»

«Μόλις».

Ο ηλικιωμένος άντρας χαμογέλασε, ενώ ο δυνατός άνεμος συνέχιζε να ταλαιπωρεί το ράσο του. «Λοιπόν, υποτίθεται πως τον κόσμο θα τον κληρονομούσαν οι πράοι, όμως τελικά κατέληξε στους νέους – σε όσους έχουν έφεση στην τεχνολογία, σε εκείνους που προτιμούν να στρέφουν το βλέμμα τους σε οθόνες υπολογιστών παρά στην ίδια τους την ψυχή. Οφείλω να ομολογήσω πως ποτέ μου δεν είχα φανταστεί ότι θα είχα λόγο να συναντήσω τον νεαρό άντρα που ηγείται αυτής της εφόδου. Ξέρετε, ορισμένοι σας αποκαλούν *προφήτη*».

«Στη δική σας περίπτωση, δεν αποδείχτηκα ιδιαίτερος πετυχημένος προφήτης, Πανιερότατε», απάντησε ο Κιρς. «Όταν ζήτησα να συναντηθώ κατ’ ιδίαν με εσάς και τους συναδέλφους σας, υπολόγισα πως η πιθανότητα να δεχτείτε δεν υπερέβαινε το 20%».

«Και όπως είπα στους συναδέλφους μου, οι ευσεβείς έχουν πάντοτε κάποιο όφελος να αποκομίσουν ακούγοντας τις από-

ψεις εκείνων που δεν πιστεύουν. Όταν αφουγκραζόμαστε τη φωνή του διαβόλου, μπορούμε να εκτιμήσουμε καλύτερα τη φωνή του Θεού». Ο ηλικιωμένος άντρας χαμογέλασε. «Αστειεύομαι βεβαίως. Συγχωρήστε μου, παρακαλώ, το γεροντικό χιούμορ μου. Καμιά φορά, δυσκολεύομαι να φιλτράρω αυτό που εννοώ».

Με αυτά τα λόγια, ο επίσκοπος Βαλδεσπίνο έγνεψε προς τα εμπρός. «Οι υπόλοιποι μας περιμένουν. Από εδώ, παρακαλώ».

Ο Κιρς έστρεψε το βλέμμα στον προορισμό τους, ένα κολοσσιαίο οχυρό καμωμένο από γκριζα πέτρα, σκαρφαλωμένο στο χείλος μιας απόκρημνης χαράδρας, η οποία κατέληγε, εκατοντάδες μέτρα παρακάτω, σε πυκνά δασωμένους λοφίσκους. Καθώς το ύψος τον τάραιζε, ο Κιρς απέστρεψε το βλέμμα του από το χάσμα και ακολούθησε τον Επίσκοπο κατά μήκος του ακανόνιστου μονοπατιού που διέτρεχε την πλαγιά, στρέφοντας τις σκέψεις του στη σύσκεψη που θα ακολουθούσε.

Ο Κιρς είχε ζητήσει να συναντηθεί με τρεις εξέχοντες θρησκευτικούς ηγέτες, οι οποίοι είχαν μόλις ολοκληρώσει τη συμμετοχή τους σε μια σύνοδο που είχε διεξαχθεί εδώ.

Το Κοινοβούλιο των Θρησκειών του Κόσμου.

Αρχής γενομένης το 1893, εκατοντάδες πνευματικοί ηγέτες, προερχόμενοι από σχεδόν τριάντα θρησκείες με παγκόσμια παρουσία, συγκεντρώνονταν σε διαφορετική τοποθεσία κάθε φορά, ανά μερικά έτη, προκειμένου να περάσουν μία εβδομάδα επιδιδόμενοι στον διαθρησκευτικό διάλογο. Στους συμμετέχοντες περιλαμβάνονταν πολλοί και διάφοροι σημαίνοντες Χριστιανοί ιερείς, Ιουδαίοι ραβίνοι και Μουσουλμάνοι μουλάδες από ολόκληρο τον κόσμο, καθώς και Ινδουιστές *πουτζάρι*, Βουδιστές *μπικού*, Ζαϊνιστές, Σιχ και άλλοι.

Ο δεδηλωμένος στόχος του κοινοβουλίου ήταν «η καλλιέργεια αρμονίας μεταξύ των θρησκειών του κόσμου, η οικοδόμηση γεφυρών μεταξύ των ποικίλων μορφών πνευματικότητας και η ανάδειξη των σημείων επαφής κάθε μορφής πίστης».

Ευγενής στόχος, σκέφτηκε ο Κιρς, παρ' ότι ο ίδιος θεωρούσε το όλο εγχείρημα ως άσκηση κενής περιεχομένου, μια ανούσια αναζήτηση τυχαίων συμπτώσεων μέσα σε όλο εκείνο το ετερόκλητο συνονθύλευμα πανάρχαιων δοξασιών, παραμυθιών και μύθων.

Καθώς ο επίσκοπος Βαλδεσπίνο τον οδηγούσε στο μονοπάτι, ο Κιρς έριξε μια ματιά προς τα ριζά της βουνοπλαγιάς, και μια σαρδόνια σκέψη τρύπωσε στον νου του. *Ο Μωυσής ανέβηκε στο όρος προκειμένου να παραλάβει τον Λόγο του Θεού... κι εγώ ανέβηκα σε ένα όρος για να κάνω ακριβώς το αντίθετο.*

Το κίνητρο του Κιρς προκειμένου να ανεβεί σε αυτό το βουνό, όπως είχε πει στον εαυτό του, εδραζόταν σε μια ηθική υποχρέωση, όμως παράλληλα ήξερε πως η επίσκεψη αυτή τροφοδοτούνταν από μια ικανή δόση ύβρης, καθώς αδημονούσε να γευτεί την ικανοποίηση που θα του πρόσφερε το να καθίσει ενώπιος ενωπίω με αυτούς τους κληρικούς και να προβλέψει την επικείμενη καταστροφή τους.

Τελείωσε ο καιρός που καθορίζατε την αλήθεια μας.

«Έριξα μια ματιά στο βιογραφικό σας», σχολίασε αιφνιδιαστικά ο Επίσκοπος, ρίχνοντας μια ματιά στον Κιρς. «Αν δεν απατώμαι, είστε απόφοιτος του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, σωστά;»
«Τις πτυχιακές σπουδές μου εκεί τις έκανα. Ναι».

«Μάλιστα. Πρόσφατα, διάβασα ότι, για πρώτη φορά στην ιστορία του Χάρβαρντ, οι νέοι φοιτητές στην πλειοψηφία τους συντάσσονται με τον αθεϊσμό και τον αγνωστικισμό, παρά με οιαδήποτε θρησκεία. Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η συγκεκριμένη στατιστική, κύριε Κιρς».

Αυτό που μπορώ να σου πω, ήθελε να απαντήσει ο Κιρς, είναι ότι οι φοιτητές μας αποδεικνύονται ολοένα και ευφυέστεροι.

Ο άνεμος είχε δυναμώσει καθώς έφταναν στο παμπάλαιο, πέτρινο οικοδόμημα. Στο ημίφως της εισόδου του κτιρίου, η ατμόσφαιρα ήταν βαριά από το άρωμα του θυμιάματος που καιγόταν. Οι δύο άντρες διέσχισαν έναν λαβύρινθο σκοτεινών διαδρόμων, ενώ τα μάτια του Κιρς πάσχιζαν να προσαρμοστούν, καθώς ακολουθούσε τον ρασοφόρο οικοδεσπότη του. Τελικά, έφτασαν μπροστά σε μια ασυνήθιστα μικρή, ξύλινη πόρτα. Ο Επίσκοπος χτύπησε, έσκυψε ελαφρά και πέρασε μέσα, γνέφοντας στον καλεσμένο του να τον ακολουθήσει.

Αμήχανα, ο Κιρς διάβηκε το κατώφλι.

Βρέθηκε σε έναν παραλληλόγραμμο θάλαμο, οι ψηλοί τοίχοι του οποίου ήταν γεμάτοι παμπάλαιους, δερματόδετους τό-

μους. Επιπλέον βιβλιοθήκες προεκτείνονταν από τους τοίχους, σαν πλευρά, κι ανάμεσά τους διακρίνονταν καλοριφέρ από χυτοσίδηρο, τα οποία κουδούνιζαν και σφύριζαν, έτσι που ο χώρος ανέδιδε μια αίσθηση απόκοσμη, λες και ήταν ζωντανός. Ο Κιρς έστρεψε το βλέμμα του προς την περίτεχνη κουπαστή που περιέβαλλε έναν διάδρομο, ο οποίος εκτεινόταν παράλληλα με την εσωτερική πλευρά του δευτέρου ορόφου, και δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία για το πού ακριβώς βρισκόταν.

Η φημισμένη βιβλιοθήκη του Μονσερά, συνειδητοποίησε, αφηνδιασμένος στη σκέψη πως του είχε επιτραπεί να βρεθεί εκεί. Οι φήμες ήθελαν αυτό το άβατο να φιλοξενεί εξαιρετικά σπάνια κείμενα, στα οποία είχαν πρόσβαση αποκλειστικά και μόνο εκείνοι οι μοναχοί που είχαν αφιερώσει τις ζωές τους στον Θεό και ζούσαν απόλυτα απομονωμένοι πάνω σε αυτό το βουνό.

«Ζητήσατε να μιλήσουμε κάπου διακριτικά», είπε ο Επίσκοπος. «Αυτός είναι ο πλέον προσωπικός χώρος μας. Ελάχιστοι ξένοι έχουν βρεθεί εδώ».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας. Σας ευχαριστώ».

Ο Κιρς ακολούθησε τον Επίσκοπο σε ένα μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, όπου περίμεναν καθιστοί δύο ηλικιωμένοι άντρες. Ο ένας στα αριστερά έδειχνε ταλαιπωρημένος από το πέρασμα του χρόνου, με κουρασμένο βλέμμα και απεριποίητη λευκή γενειάδα. Φορούσε ένα τσαλακωμένο μαύρο κοστούμι, λευκό πουκάμισο και τραγιάνια.

«Να σας συστήσω τον ραβίνο Γιεχούντα Κοβές», είπε ο Επίσκοπος. «Πρόκειται για διακεκριμένο Εβραίο φιλόσοφο, ο οποίος έχει παρουσιάσει εκτενές συγγραφικό έργο γύρω από την καβαλιστική κοσμολογία».

Ο Κιρς έσκυψε πάνω από το τραπέζι και αντάλλαξε ευγενικά χειραψία με τον ραβίνο Κοβές. «Χαίρομαι για τη γνωριμία, κύριε», είπε ο Κιρς. «Έχω διαβάσει τα βιβλία σας με θέμα την Καμπάλα. Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι τα κατάλαβα, πάντως τα διάβασα».

Ο Κοβές έγνεψε καταφατικά, καλοσυνάτα, σκουπίζοντας τα θαμπά μάτια του με ένα μαντίλι.

«Και από εδώ», συνέχισε ο Επίσκοπος, γνέφοντας προς τον

άλλον άντρα, «έχουμε τον σεβάσμιο *αλαμά* Σάϊντ αλ-Φαντλ».

Ο περίφημος μελετητής του Ισλάμ σηκώθηκε και χαμογέλασε πλατιά. Ήταν βραχύσωμος, με εύθυμη όψη, η οποία έμοιαζε παρόμοια με το σκούρο, διαπεραστικό βλέμμα του. Φορούσε ένα απλό, λευκό καφτάνι. «Κι εγώ, κύριε Κιρς, έχω διαβάσει τις δικές σας προβλέψεις γύρω από το μέλλον της ανθρωπότητας. Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι συμφωνώ με αυτές, πάντως τις διάβασα».

Ο Κιρς χαμογέλασε ευγενικά και αντάλλαξε χειραψία με τον άντρα.

«Και ο καλεσμένος μας, ο Έντμοντ Κιρς», συνέχισε ο Επίσκοπος, απευθυνόμενος στους δύο συναδέλφους του, «όπως γνωρίζετε, είναι ένας διάσημος ειδικός στην επιστήμη των υπολογιστών, τη θεωρία των παιγνίων, εφευρέτης και ένα είδος προφήτη στον τεχνολογικό κόσμο. Δεδομένων των καταβολών του, ξεπλάγην από την παράκλησή του να συναντηθεί και να μιλήσει στους τρεις μας. Επομένως, θα αφήσω τώρα τον κύριο Κιρς να μας εξηγήσει τους λόγους της επισκέψής του».

Με αυτά τα λόγια, ο επίσκοπος Βαλδεσπίνο κάθισε ανάμεσα στους δύο συναδέλφους του, σταύρωσε τα χέρια του και έστρεψε το βλέμμα του στον Κιρς, αναμένοντας με ενδιαφέρον τη συνέχεια. Και οι τρεις άντρες κάθονταν απέναντί του, σαν δικαστές, έτσι που η όλη ατμόσφαιρα θύμιζε περισσότερο συνεδρίαση ιεροεξεταστών παρά μια φιλική συνάντηση ερευνητών. Ο Επίσκοπος, μάλιστα, όπως συνειδητοποιούσε μόλις τώρα ο Κιρς, δεν είχε φροντίσει καν να υπάρξει μια καρέκλα για τον επισκέπτη.

Θυμηδία παρά ταραχή ήταν το συναίσθημα που συνόδευε τον Κιρς, καθώς παρατηρούσε τους τρεις γηραλέους άντρες που κάθονταν μπροστά του. *Ώστε αυτή είναι η Αγία Τριάδα που ζήτησα να συναντήσω. Οι τρεις Μάγοι.*

Άφησε να μεσολαβήσουν μερικές στιγμές σιωπής, προκειμένου να τους δείξει πως όλα αυτά τον αφήναν ανεπηρέαστο, και έπειτα ο Κιρς κατευθύνθηκε στο παράθυρο, από όπου ατένισε την εκπληκτική θέα που απλωνόταν μπροστά του. Ηλιολούστα, παμπάλαια λιβάδια εκτείνονταν κατά μήκος της βαθιάς κοιλάδας, καταλήγοντας στις κακοτράχαλες κορυφές της οροσειράς Κολσερόλα. Πολλά χιλιόμετρα παραπέρα, κάπου πάνω από τη Βα-

λαερική Θάλασσα, ένα απειλητικό στρώμα σύννεφων είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται στον ορίζοντα, προμηνύοντας καταιγίδα.

Ταιριαστό, αναλογίστηκε ο Κιρς, καθώς διαισθανόταν τη θύελλα που ο ίδιος θα προκαλούσε σε πολύ λίγο μέσα σε αυτό το δωμάτιο, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο έξω από αυτό.

«Κύριοι», ξεκίνησε, καθώς στρεφόταν απότομα προς το μέρος τους. «Αν δεν απατώμαι, ο επίσκοπος Βαλδεσπίνο σας έχει μεταφέρει ήδη την παράκλησή μου η συνάντηση αυτή να χαρακτηριστεί από άκρα μυστικότητα. Προτού συνεχίσουμε, θα ήθελα να διευκρινίσω πως τα όσα πρόκειται να μοιραστώ μαζί σας πρέπει να αντιμετωπιστούν με απόλυτη εχεμύθεια. Με απλά λόγια, ζητώ από όλους σας έναν όρκο σιωπής. Είμαστε σύμφωνοι;»

Και οι τρεις άντρες έγνεψαν κοφτά καταφατικά, αν και ο Κιρς ήξερε πως η συγκατάθεσή τους ήταν, ούτως ή άλλως, περιττή. *Αυτές τις πληροφορίες θα θελήσουν από μόνοι τους να τις θάψουν, όχι να τις διατυμπανίσουν.*

«Βρίσκομαι εδώ σήμερα», συνέχισε ο Κιρς, «επειδή προχώρησα σε μια επιστημονική ανακάλυψη. Πιστεύω πως θα τη βρείτε εκπληκτική. Πρόκειται για ένα ζήτημα με το οποίο ασχολήθηκα επισταμένως επί σειρά ετών, ελπίζοντας πως θα μπορέσω να δώσω απαντήσεις σε δύο από τα πλέον θεμελιώδη ερωτήματα της ανθρώπινης ύπαρξης. Τώρα που το εγχείρημά μου στέφθηκε με επιτυχία, αποφάσισα να απευθυνθώ ειδικά σε εσάς, καθώς πιστεύω πως οι πληροφορίες αυτές θα επηρεάσουν τους πιστούς του κόσμου μας κατά τρόπο βαθύτατο, πιθανότατα προκαλώντας μια μετατόπιση, η οποία δε θα μπορούσε να περιγραφεί παρά μόνο ως... ανατρεπτική, ας πούμε. Αυτή τη στιγμή, είμαι ο μοναδικός άνθρωπος σε ολόκληρο τον κόσμο που γνωρίζει αυτές τις πληροφορίες, τις οποίες πρόκειται να σας αποκαλύψω».

Ο Κιρς έφερε το χέρι στην τσέπη του σακακιού του και έβγαλε από μέσα ένα υπερμέγεθες κινητό τηλέφωνο, μια συσκευή την οποία είχε σχεδιάσει και κατασκευάσει ο ίδιος, προκειμένου να καλύπτει τις απολύτως ιδιαίτερες ανάγκες του. Το κινητό ήταν μέσα σε μια ζωηρή, πολύχρωμη θήκη σαν μωσαϊκό, και το τοποθέτησε μπροστά στους τρεις άντρες, σαν τηλεόραση. Σε πολύ λίγο, θα χρησιμοποιούσε τη συσκευή αυτή προκειμένου να επικοινωνήσει με τον κόσμο.

ωνήσει με έναν άκρως ασφαλή διακομιστή, να πληκτρολογήσει τον κωδικό πρόσβασης, αποτελούμενο από σαράντα επτά ψηφία, και να τους προβάλει σε ζωντανή σύνδεση μια παρουσίαση.

«Αυτό που θα δείτε εντός ολίγου», είπε ο Κιρς, «είναι μια πρώτη εκδοχή της ανακοίνωσης που ευελπιστώ να μοιραστώ με τον υπόλοιπο κόσμο... ενδεχομένως μέσα στον επόμενο μήνα, πάνω κάτω. Πριν προχωρήσω όμως σε αυτό το βήμα, θέλησα να συμβουλευτώ ορισμένους από τους πλέον σημαντικούς θρησκευτικούς διανοητές του πλανήτη, προκειμένου να σχηματίσω μια εικόνα σχετικά με το πώς θα γίνουν δεκτές οι συγκεκριμένες εξελίξεις από εκείνα τα άτομα που επηρεάζονται περισσότερο από αυτές».

Ο Επίσκοπος αναστέναξε ηχηρά, δίνοντας την αίσθηση πως αισθανόταν μάλλον ανία, παρά ανησυχία. «Ενδιαφέρουσα η εισαγωγή σας, κύριε Κιρς. Θα νόμιζε κανείς πως αυτό που προτίθεστε να μας παρουσιάσετε θα κλονίσει τα θεμέλια όλων των θρησκειών του πλανήτη».

Ο Κιρς έριξε μια ματιά ολόγυρα, σε εκείνο το πανάρχαιο αποθητήριο ιερών κειμένων. *Δε θα κλονίσει τα θεμέλια των θρησκειών σας. Θα τα συνθλίψει.*

Παρατήρησε τους τρεις άντρες που κάθονταν μπροστά του. Αυτό που δε γνώριζαν ήταν πως, μέσα σε διάστημα μόλις τριών ημερών, ο Κιρς σχεδίαζε να προχωρήσει στην παρουσίαση της ανακάλυψής του, μέσα από μια εκπληκτική, ενδεδειγμένη χορογραφημένη εκδήλωση. Και όταν θα συνέβαινε αυτό, οι άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο θα συνειδητοποιούσαν πως οι διδασκαλίες όλων των θρησκειών του πλανήτη είχαν, τελικά, ένα κοινό στοιχείο.

Ήταν απολύτως άκυρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο καθηγητής Ρόμπερτ Λάνγκντον έστρεψε το βλέμμα του προς τον ύψους δώδεκα μέτρων σκύλο, ο οποίος έστεκε στην πλατεία. Το τρίχωμα του ζώου ήταν ένα ζωντανό χαλί από γρασίδι και ευωδιαστά λουλούδια.

Προσπαθώ να σε αγαπήσω, σκέφτηκε. Ειλικρινά, το προσπαθώ.

Ο Λάνγκντον σάθηκε λίγο ακόμη παρατηρώντας το πλάσμα και ύστερα συνέχισε κατά μήκος ενός υπερυψωμένου πεζόδρομου, κατεβαίνοντας στη συνέχεια από μια ατελείωτη σκάλα, τα άνισα σκαλοπάτια της οποίας ήταν επίτηδες σχεδιασμένα έτσι ώστε να βγάζουν απότομα τον επισκέπτη από τον συνηθισμένο ρυθμό του, από τον βηματισμό του. *Αποστολή επετεύχθη*, αποφάνθηκε ο Λάνγκντον, παρά τις δύο φορές που σκόνταψε στα ακανόνιστα σκαλοπάτια.

Στη βάση της σκάλας, ο Λάνγκντον σταμάτησε απότομα κι έμεινε να κοιτάζει ένα πελώριο αντικείμενο, το οποίο ορθωνόταν μπροστά του.

Τώρα πια τα έχω δει όλα.

Μια πελώρια αράχνη, μια μαύρη χήρα, υψωνόταν μπροστά του, έτσι που τα λιγνά, σιδερένια πόδια της κρατούσαν το βολβώδες σώμα της στον αέρα, σε ύψος τουλάχιστον εννέα μέτρων. Κάτω από την κοιλιά της αράχνης κρεμόταν ένας σάκος αυγών, καμωμένος από πλεχτό σύρμα, γεμάτος γυάλινες σφαίρες.

«Το όνομά της είναι Μαμά», είπε μια φωνή.

Ο Λάνγκντον χαμήλωσε το βλέμμα του και είδε έναν λεπτό άντρα να στέκεται κάτω από την αράχνη. Φορούσε ένα μαύρο *σεργουάνι*, από μπροκάρ ύφασμα, και είχε ένα σχεδόν κωμικά στριφτό μουστάκι, έτσι που θύμιζε τον Σαλβαδόρ Νταλί.

«Ονομάζομαι Φερνάντο», συνέχισε ο άντρας, «και βρίσκομαι εδώ προκειμένου να σας καλωσορίσω στο μουσείο». Ο άντρας έστρεψε το βλέμμα του σε μια σειρά από καρτελάκια με ονόματα αραδιασμένα σε ένα τραπέζι μπροστά του. «Θα είχατε την καλοσύνη να μου πείτε το όνομά σας, παρακαλώ;»

«Βεβαίως. Ρόμπερτ Λάνγκντον».

Αιφνιδιασμένος, ο άντρας σήκωσε απότομα το κεφάλι του. «Α, χίλια συγγνώμη! Δε σας αναγνώρισα, καθηγητά!»

Εδώ με το ζόρι αναγνωρίζω τον εαυτό μου, σκέφτηκε ο Λάνγκντον, έτσι που προχωρούσε μαγκωμένος, φορώντας λευκό παπιγιόν, μαύρο φράκο και λευκό γιλέκο. *Μοιάζω με κονφερανσιέ*. Το κλασικό, μακρύ φράκο του Λάνγκντον μετρούσε τριάντα χρόνια, φυλαγμένο από την εποχή που ήταν μέλος της φοιτητικής λέσχης του Πρίνστον, όμως χάρη στην καθημερινή του συνήθεια να κολυμπά στην πισίνα, το ρούχο εξακολουθούσε να του κάθεται υποφερτά. Πάνω στη βιασύνη να ετοιμάσει τη βαλίτσα του, είχε κατεβάσει τη λάθος θήκη από την ντουλάπα του, με αποτέλεσμα να αφήσει στο σπίτι το καινούργιο φράκο που είχε για κάτι τέτοιες περιστάσεις.

«Η πρόσκληση ανέφερε επίσημο ένδυμα», είπε ο Λάνγκντον. «Ελπίζω το μακρύ φράκο να ταιριάζει, ναι;»

«Είναι διαχρονικό κομμάτι! Έξοχη εμφάνιση!» Ο άντρας έσπευσε να πλησιάσει και με προσοχή τοποθέτησε το καρτελάκι πάνω στο πέτο του σακακιού του Λάνγκντον.

«Τιμή μου που σας γνωρίζω, καθηγητά», είπε ο μυστακοφόρος άντρας. «Να υποθέσω πως δεν είναι η πρώτη φορά που μας επισκέπτεστε;»

Ο Λάνγκντον έστρεψε το βλέμμα του ανάμεσα στα πόδια της αράχνης, προς το λαμπερό κίτρινο που εκτεινόταν μπροστά τους. «Ντρέπομαι που το λέω, όμως δεν είχα ξανάρθει εδώ».

«Μα, όχι!» Ο άντρας καμώθηκε πως λιποθυμούσε. «Δεν είστε φίλος της σύγχρονης τέχνης;»

Ο Λάνγκντον ανέκαθεν απολάμβανε την πρόκληση της σύγχρονης τέχνης, ιδίως τη διερεύνηση του ερωτήματος γιατί κάποια συγκεκριμένα έργα χαιρετίζονταν ως αριστουργήματα: οι πίνακες του Τζάκσον Πόλοκ, με την τεχνική της ενστάλαξης· οι κον-

σέρβες Σούπας Κάμπελ του Άντι Γουόρχολ· τα κοινά, χρωματιστά παραλληλόγραμμα του Μαρκ Ρόθκο. Σε κάθε περίπτωση, ο Λάνγκντον αισθανόταν απείρως ανετότερα να συζητά για τους θρησκευτικούς συμβολισμούς στα έργα του Ιερώνυμου Μπος ή στις πινελιές του Φρανθίσκο ντε Γκόγια.

«Τείνω περισσότερο στον κλασικισμό», απάντησε ο Λάνγκντον. «Τα καταφέρνω καλύτερα με τον ντα Βίντσι από ό,τι με τον ντε Κούνινγκ».

«Μα, ο ντα Βίντσι και ο ντε Κούνινγκ είναι τόσο παρόμοιοι!»

Ο Λάνγκντον χαμογέλασε υπομονετικά. «Τότε, προφανώς έχω πολλά ακόμη να μάθω για τον ντε Κούνινγκ».

«Τότε έχετε έρθει στο κατάλληλο μέρος!» Ο άντρας έγνεψε προς το πελώριο κτίριο. «Στο μουσείο αυτό θα συναντήσετε μία από τις εκλεκτότερες συλλογές σύγχρονης τέχνης σε ολόκληρο τον κόσμο! Καλά να περάσετε».

«Αυτό σκοπεύω να κάνω», απάντησε ο Λάνγκντον. «Απλώς θα ήθελα να ήξερα γιατί βρίσκομαι εδώ».

«Την ίδια απορία έχουμε όλοι μας!» Ο άντρας γέλασε εύθυμα, κουνώντας το κεφάλι του. «Ο οικοδεσπότης σας περιέβαλε με άκρα μυστικότητα τον σκοπό της αποψινής εκδήλωσης. Ούτε καν το προσωπικό του μουσείου δε γνωρίζει περί τίνος πρόκειται. Άλλωστε, στο *μυστήριο* κρύβεται όλο το γούστο... οι φήμες δίνουν και παίρνουν! Στο κτίριο βρίσκονται ήδη αρκετές εκατοντάδες καλεσμένοι –πάμπολλοι επώνυμοι– και κανείς δεν έχει την *παραμικρή* ιδέα τι πρόκειται να συμβεί απόψε!»

Τώρα ήταν σειρά του Λάνγκντον να χαμογελάσει πλατιά. Ελάχιστα οικοδεσπότες σε αυτό τον πλανήτη θα είχαν τα κότσια να στείλουν προσκλήσεις την τελευταία στιγμή, προσκλήσεις που κατά βάση έγραφαν: *Βράδυ Σαββάτου. Να είστε εκεί. Εμπιστευτείτε με.* Και ακόμη λιγότεροι θα ήταν σε θέση να πείσουν εκατοντάδες σημαίνοντα πρόσωπα να ακυρώσουν τα σχέδιά τους και να ταξιδέψουν αεροπορικώς στη *Νότια Ισπανία*, προκειμένου να παραστούν στην εκδήλωση.

Ο Λάνγκντον πέρασε κάτω από την αράχνη και συνέχισε στο μονοπάτι, στρέφοντας αυτή τη φορά το βλέμμα του σε μια πελώρια κόκκινη παντιέρα, η οποία ανέμιζε από πάνω του.

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΜΕ ΤΟΝ
ENTMONT ΚΙΡΣ

Το βέβαιο είναι πως ο Έντμοντ διαθέτει αυτοπεποίθηση, σκέφτηκε ο Λάνγκντον εύθυμα.

Πριν από πενήντα χρόνια, ο νεαρός Έντι Κιρς υπήρξε ένας από τους πρώτους φοιτητές του Λάνγκντον στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ: ήταν ένας άχαρος νεαρός με ατίθασο μαλλί και έρωτα για τους υπολογιστές, που το ενδιαφέρον του για τους κώδικες τον είχε οδηγήσει στο σεμινάριο του Λάνγκντον που απευθυνόταν στους πρωτοετείς: Κώδικες, γρίφοι και η γλώσσα των συμβόλων. Η συνθετότητα της ευφυΐας του Κιρς είχε προκαλέσει βαθιά εντύπωση στον Λάνγκντον, και παρ' ότι ο Κιρς στην πορεία εγκατέλειψε τον σκονισμένο κόσμο της σημειολογίας, προτιμώντας τις απαστράπτουσες προοπτικές των υπολογιστών, είχε αναπτύξει με τον Λάνγκντον έναν δεσμό φοιτητή-καθηγητή, ο οποίος τους επέτρεψε να διατηρήσουν επαφή στη διάρκεια των δύο δεκαετιών που μεσολάβησαν από την αποφοίτηση του Κιρς.

Και τώρα, ο μαθητής ξεπέρασε τον δάσκαλό του, αναλογίστηκε ο Λάνγκντον. Τον άφησε πίσω έτη φωτός. Πλέον, ο Έντμοντ Κιρς ήταν ονομαστός σε ολόκληρο τον κόσμο: ένας δισεκατομμυριούχος επιστήμονας υπολογιστών, μελλοντολόγος, εφευρέτης και επιχειρηματίας. Ο σαραντάχρονος άντρας είχε δημιουργήσει μια εκπληκτική σειρά προηγμένων τεχνολογιών, οι οποίες συνιστούσαν πραγματικά άλματα σε ένα ευρύ φάσμα τομέων, από τη ρομποτική και την επιστήμη του εγκεφάλου, μέχρι την τεχνητή ευφυΐα και τη νανοτεχνολογία. Εν τω μεταξύ, οι ακριβείς προβλέψεις του σχετικά με μελλοντικές επιστημονικές εξελίξεις είχαν συντελέσει ώστε να περιβάλλεται από μια σχεδόν μεταφυσική αύρα.

Ο Λάνγκντον είχε την υποψία πως η απόκοσμη έφεση του Έντμοντ στις προβλέψεις πήγαζε από την εκπληκτικά ευρεία γνώση που διέθετε για τον κόσμο γύρω του. Από τότε που τον θυμόταν ο Λάνγκντον, ο Έντμοντ ήταν ακόρεστος βιβλιοφάγος, διάβαζε ό,τι έπεφτε στα χέρια του. Το πάθος του για τα βιβλία και η ικανότητά του να απορροφά το περιεχόμενό τους ξεπερνούσε κάθε άλλη περίπτωση που είχε υπόψη του ο Λάνγκντον.

Τα τελευταία χρόνια, ο Κιρς είχε ζήσει κυρίως στην Ισπανία, αποδίδοντας την επιλογή του αυτή στη συνεχιζόμενη έλξη που του ασκούσε η παραδοσιακή γοητεία της χώρας, σε συνδυασμό με την πρωτοποριακή αρχιτεκτονική της, τα εκκεντρικά μπαρ και τον ιδανικό καιρό.

Μια φορά τον χρόνο, όταν ο Κιρς επέστρεφε στη Μασαχουσέτη προκειμένου να μιλήσει στο Εργαστήριο Πολυμέσων του ΜΙΤ, ο Λάνγκντον τον συναντούσε για να γευματίσουν μαζί σε κάποιο από τα μονάτα νέα στέκια της Βοστόνης, μέρη που ο ίδιος ο Λάνγκντον δεν είχε καν ακουστά. Οι συζητήσεις τους δεν περιστρέφονταν ποτέ γύρω από την τεχνολογία: το μόνο που ήθελε να συζητά ο Κιρς με τον Λάνγκντον ήταν οι τέχνες.

«Είσαι η επαφή μου με την κουλτούρα, Ρόμπερτ», συνήθιζε να λέει ο Κιρς, αστειευόμενος. «Είσαι κι εσύ εργένης, ταγμένος στην επιστήμη σου!»

Εκείνη η φιλική σπόντα για την οικογενειακή κατάσταση του Λάνγκντον φάνταζε ιδιαίτερα ειρωνική, προερχόμενη από έναν επίσης εργένη, ο οποίος απέριπτε μετά βδελυγμίας τη μονογαμία, χαρακτηρίζοντάς τη «προσοβλή απέναντι στην εξέλιξη», ενώ είχε φωτογραφηθεί συντροφιά με πλήθος μοντέλων στην πορεία των χρόνων.

Δεδομένης της φήμης του Κιρς ως καινοτόμου στην επιστήμη των υπολογιστών, εύκολα θα τον φανταζόταν κανείς σαν έναν κουμπωμένο σπασίγκλα. Όμως ο ίδιος είχε φροντίσει να μετατραπεί σε σύγχρονο σύμβολο της ποπ κουλτούρας, καθώς κυκλοφορούσε στους κύκλους των επωνύμων ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας, άκουγε ψαγμένη μουσική και συγκέντρωνε πλήθος πολύτιμων έργων τέχνης, έργα ιμπρεσιονιστών αλλά και σύγχρονων καλλιτεχνών. Μάλιστα, συχνά ο Κιρς επικοινωνούσε μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με τον Λάνγκντον, προκειμένου να ζητήσει τη συμβουλή του για κάποιο νέο έργο τέχνης που σκεφτόταν να προσθέσει στη συλλογή του.

Και τελικά, έκανε το ακριβώς αντίθετο, αναλογίστηκε ο Λάνγκντον.

Πριν από περίπου έναν χρόνο, ο Κιρς είχε αιφνιδιάσει τον Λάνγκντον, ζητώντας να μάθει τη γνώμη του όχι για κάποιο θέ-

μα που αφορούσε την τέχνη, αλλά σχετικά με τον Θεό – αλλόκοτο θέμα συζήτησης για έναν άνθρωπο που δήλωνε άθεος. Ενός που απολάμβαναν μια πιατέλα αλλαντικών, στο εστιατόριο Tiger Mama της Βοστώνης, ο Κιρς είχε ζητήσει από τον Λάνγκντον να του περιγράψει τα βασικά πιστεύω των διαφόρων θρησκειών, και ιδίως τις διαφορετικές ιστορίες με τις οποίες περιέγραφαν τη Δημιουργία.

Ο Λάνγκντον του περιέγραψε συνοπτικά και επί της ουσίας τις τρέχουσες απόψεις, από την ιστορία της Γένεσης, κοινή στον Ιουδαϊσμό, τον Χριστιανισμό και το Ισλάμ, μέχρι την ινδουιστική ιστορία του Βράχμα, τη βαβυλωνιακή ιστορία του Μαρντούκ και άλλες.

«Από περιέργεια», είπε ο Λάνγκντον, καθώς έφευγαν από το εστιατόριο. «Για ποιον λόγο ενδιαφέρεται ένας μελλοντολόγος για το παρελθόν; Μήπως αυτό σημαίνει πως ο ορκισμένος άθεος ανακάλυψε επιτέλους τον Θεό;»

Ο Έντμοντ έσκασε στα γέλια. «Καλά, ονειρέψου! Απλώς θέλω να έχω μια εικόνα των ανταγωνιστών μου, Ρόμπερτ».

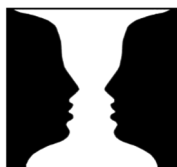
Ο Λάνγκντον χαμογέλασε. *Κλασικά*. «Κοίτα, επιστήμη και θρησκεία δεν είναι ανταγωνιστές, είναι απλώς δύο διαφορετικές γλώσσες που επιχειρούν να αφηγηθούν την ίδια ιστορία. Στον κόσμο μας υπάρχει χώρος και για τις δύο».

Μετά τη συνάντηση, ο Έντμοντ χάθηκε για περίπου έναν χρόνο. Και τότε, εντελώς ξαφνικά, πριν από τρεις ημέρες, ο Λάνγκντον είχε παραλάβει έναν φάκελο με κούριερ, μέσα στον οποίο υπήρχε ένα αεροπορικό εισιτήριο, κράτηση σε ξενοδοχείο καθώς και ένα χειρόγραφο σημείωμα από τον Έντμοντ, με το οποίο τον παρότρυνε να παραστεί στην αποψινή εκδήλωση. Συγκεκριμένα, ανέφερε: *Ρόμπερτ, θα ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για μένα εσύ ειδικά να παραστείς. Οι σκέψεις που μου παρουσίασες στη διάρκεια της τελευταίας μας συνάντησης βοήθησαν ώστε να καταστεί εφικτή αυτή η βραδιά*.

Ο Λάνγκντον τα έχασε. Τίποτε από όσα είχαν ειπωθεί στη διάρκεια εκείνης της συνάντησης δεν έμοιαζε έστω και ελάχιστα σχετικό με μια εκδήλωση την οποία θα διοργάνωνε ένας μελλοντολόγος.

Μέσα στον φάκελο που του είχε παραδώσει ο κούριερ υπήρχε και μια ασπρόμαυρη εικόνα δύο ανθρώπων που έστεκαν απέναντι ο ένας στον άλλο. Ο Κιρς είχε γράψει ένα σύντομο ποίημα στον Λάνγκντον.

Ρόμπερτ,
Μόλις με δεις πρόσωπο με πρόσωπο,
Θα αποκαλύψω το κενό.
Έντμοντ

Ο Λάνγκντον χαμογέλασε μόλις είδε την εικόνα: ήταν μια ευφυής αναφορά σε ένα επεισόδιο στο οποίο είχε εμπλακεί ο Λάνγκντον πριν από κάποια χρόνια. Το περίγραμμα ενός κυπέλλου, ενός άγιου δισκοπότηρου, ξεπροβάλλε μέσα από το κενό που υπήρχε ανάμεσα στα δύο πρόσωπα.

Τώρα ο Λάνγκντον στεκόταν έξω από το μουσείο, ανυπομονώντας να μάθει τι ήταν αυτό που ετοιμαζόταν να ανακοινώσει ο άλλοτε φοιτητής του. Ένα αεράκι ανασήκωσε την ουρά του φράκκου του καθώς προχωρούσε στο τιμεντένιο μονοπάτι, στις όχθες του στριφογυριστού ποταμού Νερβιόν, της αλλοτινής ζωτικής αρτηρίας μιας ανθούσας βιομηχανικής πόλης. Η ατμόσφαιρα ανέδιδε μια ελαφριά οσμή χαλκού.

Καθώς ο Λάνγκντον έφτανε σε μια στροφή του μονοπατιού, επέτρεψε στον εαυτό του να κοιτάξει το πελώριο, απαστράπτον μουσείο. Ήταν αδύνατο να παρατηρήσει όλο το κτίριο με μια ματιά. Έτσι, το βλέμμα του άρχισε να σαρώνει εκείνες τις αλλόκοτες, επιμήκεις γραμμές του.

Το κτίριο αυτό δε σπάει απλά τους κανόνες, αναλογίστηκε ο Λάνγκντον. Τους αψηφά τελείως. Ιδανικός χώρος για τον Έντμοντ.

Το Μουσείο Γκούγκενχάϊμ στο Μπιλμπάο της Ισπανίας έμοια-

ζε με κάτι βγαλμένο από μια εξωγήινη παραίσηση – ήταν ένα στριφογυριστό συνονθύλευμα στρεβλών μεταλλικών μορφών που έμοιαζαν να ακουμπούν η μία πάνω στην άλλη, με σχεδόν τυχαίο τρόπο. Το κτίσμα εκτεινόταν στο βάθος, έτσι που εκείνη η χαοτική μάζα σχημάτων καλυπτόταν από περισσότερα από τριάντα χιλιάδες πλακίδια τιτανίου, τα οποία λαμπύριζαν σαν λέπια ψαριού και χάριζαν στο κτίριο μια αίσθηση οργανική και συνάμα εξωγήινη, λες και κάποιος λεβιάθαν είχε αναδυθεί από τα νερά προκειμένου να λιαστεί στις όχθες του ποταμού.

Όταν αποκαλύφθηκε το κτίριο για πρώτη φορά στο κοινό, το 1997, το περιοδικό *New Yorker* είχε χαιρετίσει τον αρχιτέκτονά του, Φρανκ Γκέρι, θεωρώντας πως είχε σχεδιάσει «ένα θαυμαστό ονειρικό πλοίο παλλόμενης μορφής μέσα σε έναν μανδύα τιτανίου», ενώ σχολιαστές σε ολόκληρο τον κόσμο έκθαμβοι έκαναν λόγο για «Το σπουδαιότερο κτίριο της εποχής μας!», για «Μια απρόβλεπτη μεγαλοφυΐα!» κι ένα «Εκπληκτικό αρχιτεκτονικό επίτευγμα!». Από τη στιγμή που το μουσείο έκανε το ντεμπούτο του, δεκάδες άλλα «αποδομητικά» κτίρια είχαν ανεγερθεί: Το Συναυλιακό Μέγαρο της Ντίσνεϊ στο Λος Άντζελες, ο Κόσμος της BMW στο Μόναχο, ακόμη και μια νέα βιβλιοθήκη στο πανεπιστήμιο του Λάνγκντον. Καθένα από αυτά χαρακτηριζόταν από ριζοσπαστικά αντισυμβατικό σχεδιασμό και μεθόδους κατασκευής, και όμως ο Λάνγκντον αμφέβαλλε για το κατά πόσο οποιοδήποτε από τα παραπάνω κτίρια θα μπορούσε να συγκριθεί με το Γκούγκενχάιμ του Μπιλμπάο, ως προς το σοκ που προκάλεσε στις αισθήσεις.

Καθώς πλησίαζε ο Λάνγκντον, η σκεπασμένη από πλακίδια πρόσοψη έμοιαζε να μεταμορφώνεται με κάθε βήμα, παρουσιάζοντας μια νέα προσωπικότητα από κάθε διαφορετική γωνία. Τώρα, η πλέον εντυπωσιακή ψευδαίσθηση του μουσείου αποκαλυπτόταν. Φάνταζε απίστευτο, όμως από τη συγκεκριμένη οπτική γωνία το κολοσσιαίο οικοδόμημα έμοιαζε κυριολεκτικά να επιπλέει πάνω στο νερό, παραδομένο σε μια «αχανή» λιμνοθάλασσα, η οποία πάφλαζε περιμετρικά των εξωτερικών τοίχων του μουσείου.

Ο Λάνγκντον κοντοστάθηκε μια στιγμή για να θαυμάσει το θέαμα και ύστερα άρχισε να διασχίζει τη λιμνοθάλασσα μέσω μιας

μινιμαλιστικής πεζογέφυρας, η οποία εκτεινόταν πάνω από την υαλώδη επιφάνεια του νερού. Δεν είχε προλάβει να φτάσει στα μισά, όταν ένας δυνατός συριγμός τον αιφνιδίασε. Προερχόταν από κάποιο σημείο κάτω από τα πόδια του. Σταμάτησε απότομα, καθώς ένα στροβιλιζόμενο σύννεφο ομίχλης άρχισε να ξεπροβάλλει κάτω από τη γέφυρα. Το πυκνό πέπλο υψώθηκε γύρω του και στη συνέχεια απλώθηκε ολόγυρα στη λιμνοθάλασσα, τραβώντας προς το μουσείο, όπου κατέκλυσε τη βάση ολόκληρου του κτιρίου.

Η Γλυπτή ομίχλη, σκέφτηκε ο Λάνγκντον.

Είχε ακουστά αυτό το έργο της Φουτζίκο Νακάγια. Το «γλυπτό» ήταν επαναστατικό, υπό την έννοια πως έπαιρνε μορφή μέσα από μια ορατή μορφή αέρα, ένα τείχος ομίχλης το οποίο σχηματιζόταν και διαλυόταν στο πέρασμα του χρόνου· και καθώς τα ρεύματα του αέρα και οι ατμοσφαιρικές συνθήκες δεν είναι ποτέ πανομοιότυπες από τη μία μέρα στην επόμενη, το γλυπτό ήταν διαφορετικό κάθε φορά που εμφανιζόταν.

Η πεζογέφυρα έπαψε να συρίζει και ο Λάνγκντον παρακολούθησε το τείχος της ομίχλης να κατακάθεται βουβά στη λιμνοθάλασσα, να στροβιλιίζεται και να απλώνεται λες και είχε δική του βούληση. Το θέαμα ήταν αιθέριο και ταυτόχρονα αποπροσανατολιστικό. Ολόκληρο το μουσείο πλέον φάνταζε σαν να αιωρούνταν πάνω από το νερό, ακουμπισμένο έτσι, αβαρές, πάνω σε ένα σύννεφο: ένα πλοίο-φάντασμα, χαμένο στη θάλασσα.

Πάνω που ο Λάνγκντον ετοιμαζόταν να συνεχίσει τον δρόμο του, η γαλήνια επιφάνεια του νερού διαλύθηκε από μια σειρά μικρών εκρήξεων. Ξαφνικά, πέντε φλεγόμενες στήλες ξεπήδησαν μέσα από τη λιμνοθάλασσα, βουίζοντας σταθερά σαν κινητήρες πυραύλου, διαπερνώντας την ομιχλώδη ατμόσφαιρα και απλώνοντας εκτυφλωτικές δέσμες φωτός πάνω στα πλακίδια τιτανίου που κάλυπταν το μουσείο.

Οι αρχιτεκτονικές προτιμήσεις του Λάνγκντον έτειναν περισσότερο προς το κλασικό ως προς την εμφάνιση των μουσείων, προτιμούσε το Λούβρο ή το Πράδο, και όμως, καθώς παρατηρούσε την ομίχλη και τις φλόγες να απλώνονται πάνω από τη λιμνοθάλασσα, δεν μπορούσε να φανταστεί καταλληλότερο χώρο από ό,τι αυτό το υπερμοντέρνο μουσείο, προκειμένου να φιλοξενηθεί

μια εκδήλωση την οποία οργάνωνε ένας λάτρης της τέχνης και της καινοτομίας, ικανός να διαβλέπει το μέλλον με τόση διαύγεια.

Τώρα, διασχίζοντας την ομίχλη, ο Λάνγκντον πλησίαζε στην είσοδο του μουσείου, μια επιβλητική μαύρη τρύπα πάνω σε εκείνο το ερπετοειδές οικοδόμημα. Καθώς έφτανε στο κατώφλι, ο Λάνγκντον είχε τη δυσάρεστη αίσθηση πως έμπαινε στο στόμα ενός δράκοντα.